

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **A. P.**, nar. x, státní příslušník Arménské republiky, t. č. ZZC Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupený Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Stodolní 7, Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem, Nad Štolou 3, P.O. Box 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2015, č. j. OAM-108/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2015, č. j. OAM-108/LE-BE02-BE02-PS-2015, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Farida Alizeye, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku ve výši 6800 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“),

uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 20. 10. 2015.

Žalobce v úvodu žaloby uvádí, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil § 2, § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Konkrétně namítá, že žalovaný pochybil, pokud nezvážil využití mírnějších donucovacích prostředků podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zejména povinnosti oznamovat Policii ČR, respektive žalovanému adresu místa pobytu. Dále žalobce brojí proti závěru, že v ČR pobýval neoprávněně a nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o povinnosti vycestovat z území ČR na základě správního vyhoštění. Uvádí, že právní předpisy ČR nikdy vědomě neporušoval. V ČR žil legálně až do 25. 6. 2015. Proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění se odvolal a následně podal žalobu a kasační stížnost, přičemž rozhodnutí o kasační stížnosti nabylo právní moci až dne 22. 5. 2015. V uvedeném období byl současně žadatelem o mezinárodní ochranu. Toto řízení bylo ukončeno až dne 27. 5. 2015. V návaznosti na tuto skutečnost mu byl vystaven výjezdní příkaz do 25. 6. 2015 a zajištěn byl tak v době, kdy ještě disponoval platným oprávněním pobývat na území ČR. Poslední žalobní námitku žalobce směřuje do neposouzení zásahu povinnosti setrvat v ZZC do soukromého a rodinného života, a tedy do porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv. V ČR má matku, která má v ČR povolen trvalý pobyt. Matka je nemocná a vyžaduje jeho péči. V tomto bodě považuje rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval skutková zjištění, na základě kterých učinil rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat v ZZC. Uvedl, že je i nadále toho názoru, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí Policie ČR o správním vyhoštění a pobýval v ČR bez platného víza či oprávnění k pobytu. Je též veden v evidenci nežádoucích osob. K ČR nemá žádné vazby a není rodinným příslušníkem občana EU. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je již třetí v pořadí a žalovaný ji považuje za žádost účelovou. Propuštění žalobce ze ZZC by tudíž znamenalo nebezpečí pro veřejný pořádek ČR, neboť lze důvodně předpokládat, že žalobce i nadále nebude respektovat právní řád ČR a pokyny jednotlivých policejních a správních orgánů. Rozhodnutí považuje žalovaný za dostatečně odůvodněné, a to i pokud jde o délku povinnosti setrvat v ZZC.

Jelikož krajský soud nezjistil žádné vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud předesílá, že v úvodu žaloby vyjmenovaná ustanovení právních předpisů nepovažuje za samostatné žalobní body, a to pro jejich nekonkrétnost. Porušením těchto ustanovení se tudíž zabývá pouze v souvislosti s konkrétními námitkami.

Žalobce činí sporným zejména závěr, že v ČR pobýval nelegálně. Připouští, že mu bylo dne 24. 7. 2014 uloženo správní vyhoštění, dodává však, že se proti tomuto rozhodnutí odvolal a následně podal žalobu a kasační stížnost, přičemž rozhodnutí o kasační stížnosti nabylo právní moci až dne 22. 5. 2015. V uvedeném období byl současně žadatelem o mezinárodní ochranu. Toto řízení bylo ukončeno až dne 27. 5. 2015. Až v návaznosti na tuto skutečnost mu byl vystaven výjezdní příkaz do 25. 6. 2015 a zajištěn byl tak v době, kdy ještě disponoval platným oprávněním pobývat na území ČR.

Žalovaný ve své úvaze o nebezpečnosti žalobce pro veřejný pořádek vyšel z toho, že dne 20. 7. 2014 bylo žalobci (po zrušení předchozího rozhodnutí ze dne 12. 4. 2013) vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na jeden rok, přičemž odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a rozhodnutí o správním vyhoštění bylo potvrzeno. Dodává, že soudní řízení bylo ukončeno zamítnutím kasační stížnosti žalobce, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 5. 2014. Současně žalovaný zdůrazňuje, že byl žalobce od 4. 11. 2014 do 5. 12. 2015 zařazen do evidence nežádoucích osob.

Soud předesílá, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pokud však tento postup přeroste až do situace, kdy žalobce maří výkon správního rozhodnutí a nejsou zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti, je již takové jednání intenzivním zásahem do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy. V dané věci však podle názoru soudu jednání žalobce takové intenzity nedosáhlo. Je totiž třeba vzít v úvahu, že žaloba proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), tudíž po dobu řízení o žalobě nelze na žalobce hledět jako na osobu mařící výkon správního vyhoštění. Totéž by platilo, pokud by byl přiznán odkladný účinek kasační stížnosti. Této otázce však žalovaný pozornost nevěnoval a ze spisu tudíž není zřejmá. Ostatně není zřejmé ani to, kdy o žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění rozhodl Městský soud v Praze. Nadto byl žalobce od 8. 12. 2014 v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, a to až do 27. 5. 2015. V případě žalobce by tak o maření výkonu správního rozhodnutí bylo možno hovořit toliko od 26. 6. 2015, a to z důvodu, že dne 25. 6. 2015 skončila platnost výjezdního příkazu. Žalobce tak v tomto postavení byl pouhý jeden den, neboť dne 27. 6. 2015 byl již zajištěn.

Jelikož samotný neoprávněný pobyt není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a stěžejní důvod žalovaného o nerespektování rozhodnutí o povinnosti vycestovat z ČR neobstál, má soud za to, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Dalšími námitkami se soud pro nadbytečnost již nezabýval.

Z výše uvedených důvodů proto soud shledal podanou žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci jednání nenařizoval, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, žalobce pak v zákonem stanovené lhůtě pěti dnů od podání žaloby o jeho nařízení nepožádal. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí žalovaný žalobci bez zbytečného odkladu umožní opustit ZZC (§ 46a odst. 6 zákona o azylu).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 6800 Kč, jež zahrnuje dva úkony právní služby po 3100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů], dvě paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává v osmi vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. srpna 2015

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová